

napsal  
Zdeněk Slabý



ČAROVÁNÍ  
NA KŘIŽOVATCE

ilustrovala  
Bára Buchalová



TRITON



Zdeněk K. Slabý  
ČAROVÁNÍ NA KŘÍŽOVATCE

*Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována,  
rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.*

© Zdeněk K. Slabý, 2020  
© Stanislav Juhaňák – TRITON, 2020  
Cover & Illustrations © Bára Buchalová, 2020

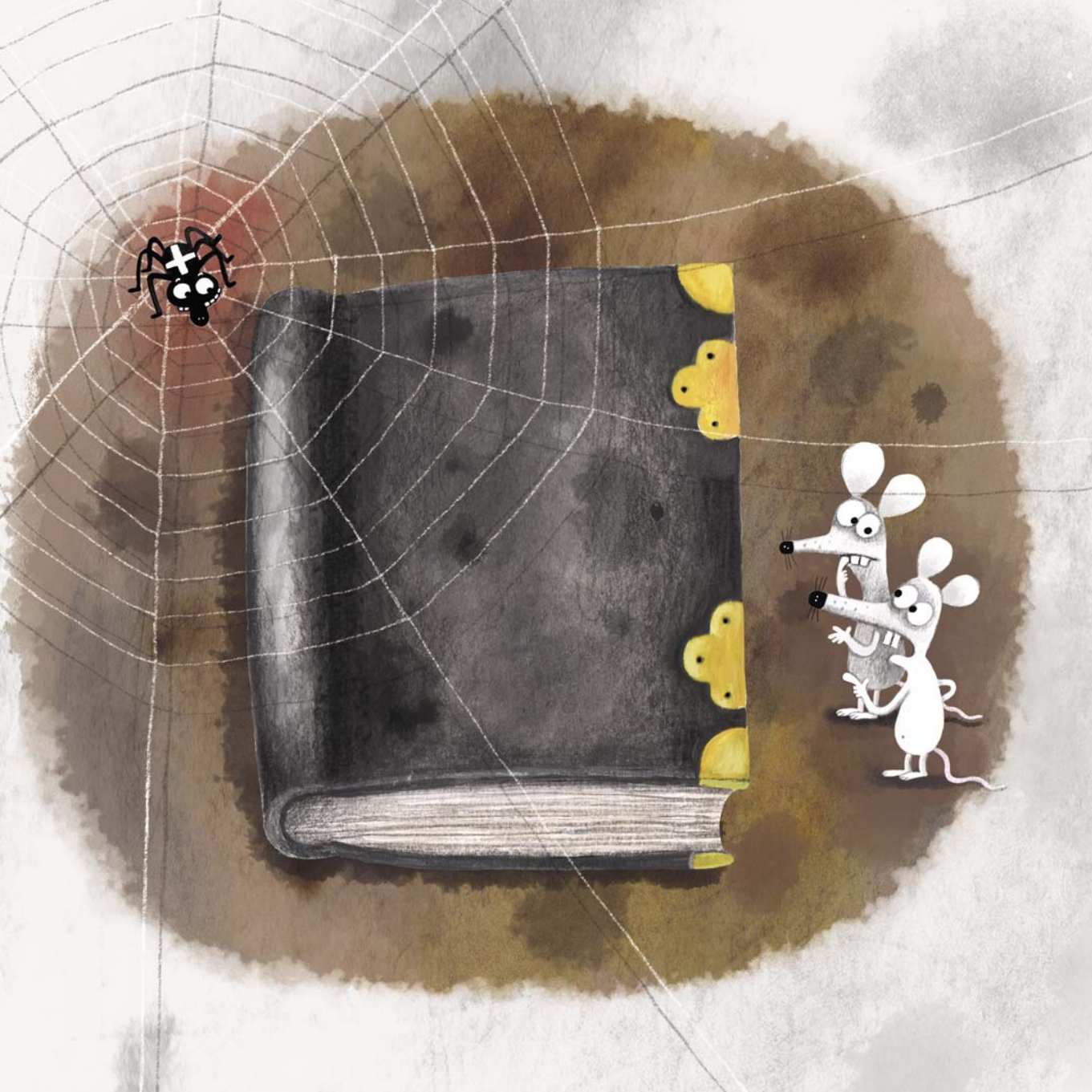
Vydal Stanislav Juhaňák – TRITON,  
Vykáňská 5, 100 00 Praha 10  
www.tridistri.cz

ISBN 978-80-7553-746-1

Pepík Trávníček na čaroděje moc nevěřil. To spíš na fotbal nebo hokej. A taky na to, že dostane bez milosti pětku neboli kuli, když napíše měkké i ve slově býk (= bík!). Jenomže jednoho krásného dne se přihodilo něco, co mu dočista zamotalo hlavu.

A nebylo divu.

Téměř na kraji města – až za Malvazinkami – se skrývala stará zbořeni-  
na, zarostlá býlím a kopřivami. Kdysi tu mohl stát prostorný dům, ale čas  
jej nahlodal, střecha se propadla, cihly ve zdech vydrolily, a tak tu nyní bylo  
eldorádo smíchovských kluků. Hráli si tady na loupežníky a na vyzvědače,  
na parlament a na mafie a ještě na padesát devět dalších pronásledovacích  
her. Jak by ne: kde jinde by našli tak tajuplné a skryté místo? Pepík Trávní-  
ček tu byl pečený vařený.



Jednou si zase bezstarostně dusal mezi lopuchy a kopřivami, asi maličko víc přidupl než obvykle, zkrátka a dobře – propadl se rovnou do sklepa. Ani ve snu by ho nenapadlo, že je pod žahavými kopřivami nějaké sklepení.

Sykl bolestí, jak si narazil koleno, ale hned se otřepal a rozhlížel se kolem sebe. Ve sklepě bylo šero a objemná kniha v černých deskách. Šero se Pepíkovi nezamlouvalo, zato kniha ano, proto si ji okamžitě přivlastnil a ostošest se drápal nahoru na světlo boží.

Kamarádi někam zmizeli při honbě za pašerákem hraček, Pepík si tedy mohl v klidu sednout na kamennou zídku a začal v knize listovat.

Až se v něm dech zatajil! Byla to kniha čarodějná. Podle záhlaví na titulním listě patřila před dávnými, ba dokonce pradávnými lety jakémusi čaroději Molousovi blahé nebo snad neblahé paměti.



„Musím ji okamžitě vyzkoušet!“ zamumlal rozechvěle Pepík a mnul si nos. To dělal vždycky, když byl rozčilený. „Jestli kniha neztratila svoji kouzelnou moc, bude ze mne ten nejmocnější čaroděj v Evropě a okolí...“

Aby vyzkoušel svou trpělivost, došel až na rušnou křižovatku poblíž domu, kde bydlel – no taky pro jistotu, aby se měl kam schovat, kdyby kouzlení náhodou nedopadlo tak, jak předpokládal. Pak se pronikavým zrakem zahleděl na zánovní škodovku, kterou řídil obrýlený pán, a přečetl nahlas zaříkávadlo z knihy. Brýlatý řidič seděl znenadání na velbloudu



místo u volantu, velbloud kráčel důstojně přes křižovatku a pán se štípal do paže, aby se přesvědčil, že neusnul za jízdy a koráb pouště se mu nezdá. Viditelně ho proměna vozidla hodně překvapila.

Co říkáte? Ne, ne, to zaříkání vám nevyzradím. To tak, aby evropské silnice byly místo automobilů plné velbloudů jednohrbých či dvouhrbých! Na druhé straně bychom tu zase měli mnohem zdravější ovzduší. Cože? Tak dobrá, ale jenom začátek:

Unikátní unikum,  
velbloudů je plný dům,  
je jich jako máku,  
jak okurek v látku...

Víc ani písmeno! Další kouzlení si domyslete sami. Ale pozor, abyste nevyčarovali něco úplně jiného: třeba sloní chobot panu sousedovi, který do všeho strká nos...

Pepík se nadmul pýchou, jak se mu čarodějný kousek povedl, a vůbec ho nenapadlo, že by měl velblouda zase přečarovat zpátky v původní zánovní škodovku. Namísto toho si honem vymýšlel další parádní číslo, které by provedl.

Vida, od kasáren sem pochodovala četa vojáků se samopalů. Ale co s nimi? Pepík horečně listoval v Molousově knize, až našel příhodné kouzlo. Průpovídka začínala asi takhle:

Hodiny, minuty, vteřiny,  
peří teď čeká na pířko.  
Ledu jsou plné peřiny,  
mražené celé jezírko...



Když Pepík odříkal celou průpovídku, vojáci na to šup drželi v rukou místo samopalů velikánské kornouty s jahodovou... nebo višňovou...? Přece jenom asi s jahodovou zmrzlinou. Co mohli dělat jiného, než bez meškání a za pochodu lízat zmrzlinu, aby se jim neroztekla a nepokapala jejich vojenské stejno-kroje. Určitě jim nedošlo, že během krátké chvíle snědli přidělené zbraně a že ve všech novinách se nazítří objeví rozhořčené články s titulky jako

*Záhadné zmizení samopalů*

nebo

*Jak dlouho budeme tolerovat krádeže zbraní?*

A Pepík postupně – neboť s jídlem roste chuť – začaroval holčičce s mašlí kočárek s panenkou v parní lokomotivu i se strojevůdcem, z továrního

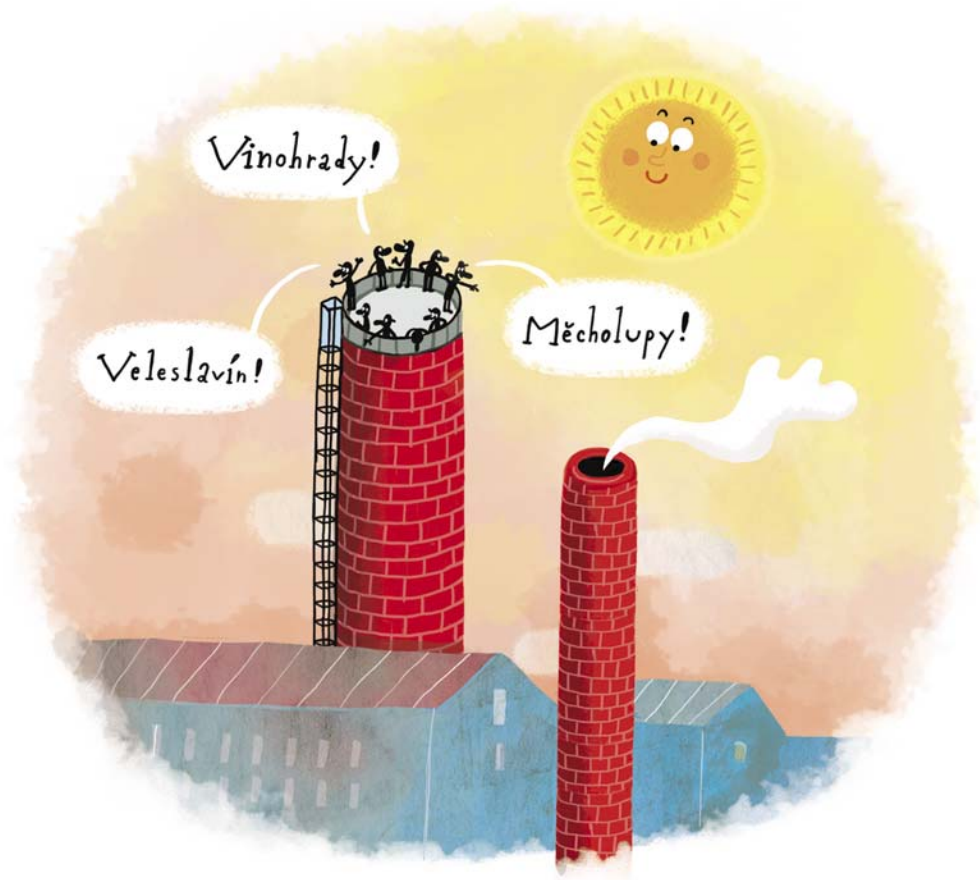




komína vykouznil rozhlednu s výtahem, způsobil, že kníratému pánovi s placatou čepicí vylétlo z rozečtených novin hejno čápů. Správně, čápů, nikoli kachen, mohu to potvrdit, viděl jsem je na vlastní oči. A ty noviny raději nebudu jmenovat.

Holčička s mašlí plakala. Co plakala. Přímo brečela, ba ječela, jako když ji na nože bere, protože parní lokomotiva si to bez jejího dovolení šinula po chodníku. Strojvůdce Panenka z okna lokomotivy marně vyhlížel koleje, na něž by odbočil, nebo alespoň návěstí, jež by ho přimělo k zastavení. Supěl si to tedy dál koleje nekoleje, chodník nechodník. Lidé uskakovali a reptali, co má lokomotiva, a ještě k tomu parní! co pohledávat na veřejném chodníku pro pěší, a dodávali zamračeně, že něco podobného by za jejich mladých let nebylo možné, poněvadž tehdy byl svět jako květ.

Dělníci v továrně opustili stroje a namísto práce, která je měla šlechtit, ale také živit, si vyjeli výtahem na komínovou rozhlednu a rozhlíželi se po Praze. Rozhlíželi se nalevo a říkali: Malá Strana, rozhlíželi se napravo a šeptali: Vyšehrad, dívali se dopředu a kývali hlavou: Vinohrady, ohlíželi se a zamířili ukazováčky na Košíře. Svěřovali si v té výšce dojatě, kde z nich který bydlí, a přeli se, jestli je lepší přebývat v Motole, nebo v Hodkovičkách, ve Vokovicích, nebo v Hloubětíně. A všechna ta jména pražských čtvrtí tu pojednou zněla jako básně o jednom slově. Posuďte sami: Veleslavin. Vršovice. Záběhllice. Měcholupy. Jinonice.



Dělníkům se na rozhledně zalíbilo a nezdálo se, že by ji chtěli někdy opustit.

Kníratý pán s placatou čepicí a rozevřenými novinami naopak hlasně projevoval nelibost (což je mírnější označení toho, že hlasitě a bohužel také





sprostě nadával), protože mu z nich zmizelo několik zásadních článků k vnitropolitické situaci. Jenže nadával neprávem, neboť na ulici, a dokonce při chůzi se noviny zásadně nečtou. A čápi? Ti klapali zobáky a hledali žáby. Žáby nebyly. Pepík je totiž nevykouzlil.

Zmatek na křižovatce dostoupil vrcholu, když Pepík Trávníček proměnil dva statné valachy, kteří táhli kočár s turisty na Hradčany, v krokodýly nilské. Kočí se mohl upraskat bičem, krokodýlové však nedokázali vozem s nákladem turistů pohnout ani o píd', ač se snažili, seč mohli, a ač při tom dokonce samou námahou ronili krokodýlí slzy. Turisté naopak samou radostí výskali. Domnívali se, že jde o novou atrakci, která má zvýšit turistický ruch.

„Už tě hezkou chvíli pozoruju,“ ozvalo se v tom okamžiku za chlapcovými zády. „A zdá se mi, že tady děláš strašný nepořádek... abych to neřekl mnohem ostřejším slovem!“

Pepík sebou trhl. Určitě ho trest nemine, beztrestně přece nelze někomu brát knížky, ani pohádkové, natož čarodějně! Čaroděj Molous ho pochopitelně vypátral, poněvadž takovým černokněžníkům, čarodějům a kouzelníkům je všechno jasné i na dálku. A teď ho začaruje v ropuchu. To si novinoví čápi pošmáknou!

Avšak nebyl to Molous, byl to dopravní strážník Malina. V uniformě a nadmíru rozzlobený. „Copak to tady máš???“ optal se výhrůžně a ukázal na knihu.





„Takovou... jako... knížku...“ zadržoval Pepík a snažil se tvářit jako nevinnost sama. „Takovou... jako... pohádkovou... přímo dětskou...“ A hodlal se nenápadně vypařit.

Strážník Malina však byl rychlejší, jak už strážníci všeobecně bývají, čarodějnou knihu mu vytrhl z ruky, namátkou ji rozevřel a překvapeně četl: